

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 1. april 2015 i sag nr. BS C1-1641/2014:

A

mod
Patientskadeankenævnet
Finsensvej 15
2000 Frederiksberg
(nu Ankenævnet for Patienterstatningen)

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag vedrører spørgsmålet om, hvorvidt ankenævnet med rette har tiltrådt Patientforsikringens afvisning af et krav på erstatning.

Under sagen, der er anlagt den 3. november 2014, har **A** påstået "Patientskadeankenævnet tilpligtet at ændre sin afgørelse af 8. maj 2014, hvorefter sagsøgte tiltrådte Patientforsikringens afgørelse af 14. august 2013, hvorefter Patientforsikringen vurderede, at sagsøgerens krav var forældet i overensstemmelse med klage- og erstatningslovens § 59, stk. 1, således at sagsøgte ændrer sin afgørelse til, at sagsøgerens krav ikke er forældet."

Ankenævnet for Patienterstatningen har påstået frifindelse, subsidiært hjemvisning.

Oplysningerne i sagen

A kom den 8. maj 2009 til skade ved en motocrossulykke og blev indbragt på skadestuen på **B**. Skadestuen overså en seneskade i **A**'s højre skulder, og **A** anmeldte den 26. maj 2013 denne fejl til Patientforsikringen. Patientforsikringen afviste den 14. august 2013 kravet under henvisning til, at det var forældet, og denne afgørelse blev tiltrådt af Patientskadeankenævnet den 8. maj 2014.

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejeloovens § 218 a, stk. 2.

Forklaringer

A har forklaret, at han styrtede til et motocross-løb i Odense. Efter faldet kunne han slet ikke bevæge højre arm, og han blødte kraftigt fra armen. Han blev kørt i ambulance til skadestuen, hvor man stoppede blødningen. Hans arm blev endvidere røntgenfotograferet, og man fandt ingen brud. Han kunne stadig ikke bevæge armen og spurgte flere gange, om der mon ikke var sket noget med den, men lægen mente, at smerterne og den manglede bevægelses i armen skyldtes slaget. Han fik dog at vide, at hvis han ikke fik det bedre, skulle han henvende sig til sin læge. Det blev heldigvis meget bedre, og efter 14 dage kunne han stort set bruge armen normalt. I september 2009 fik han læreplads hos en elektriker, og der begyndte han at mærke, at der var noget galt, når han f.eks. løftede en boremaskine. Han kunne overhovedet ikke løfte armen over skulderhøjde. Han kontaktede derfor sin læge sidst i oktober 2009, og det blev besluttet, at han skulle i en MR scanner. Scanningen viste, at en muskel var revet over, og hans læge sendte ham til C i , hvor han blev opereret den 27. november 2009. Han fik at vide, at operationen var vellykket, selvom han i starten havde meget ondt og slet ikke kunne bevæge armen. Han var sygemeldt i 3 måneder og gik til genoptræning. Det gik fremad, og han mærkede ikke noget til det i nogle år. I januar 2013 begyndte han igen at få ondt i skulderen, og hans læge sørgede for, at han på ny blev MR scannet og denne gang også røntgenfotograferet. Det viste sig, at hans højre skulderskål var slidt som følge af, at den manglende muskel havde medført et skævt træk. Overlægen fortalte, at det skulle have været lavet senest 3 måneder efter ulykken, før ellers ville musklen "dø". Det var først da, at han blev klar over, at der var lavet en fejl på skadestuen i B og at det, han hidtil havde været igennem, havde været spildt. Overlægen sagde, at han skulle anmelde det til Patientforsikringen. Når han under afsnittet "Skadevolder" skrev datoen 24. november 2009 i rubrikken "Hvornår blev du klar over, at der var tale om en skade", skyldtes det, at det var tidspunktet, hvor han fik resultatet af MR scanningen. På det tidspunkt vidste han jo ikke, at der var lavet en behandlingsfejl på skadestuen i B. Overlægens forklaring på, at han ikke havde haft nogen gener i så lang tid, var, at den øvrige muskulatur i skulderen var så stærk, at den havde kompenseret for den overrevne muskel. Han kan fortsat ikke løfte højre arm i horisontal retning, så han kan f.eks. ikke drikke af et glas, som han holder i højre hånd. Han arbejder af samme grund ikke længere som elektriker men er blevet ansat som vedligeholdelsestekniker hos D. Hos D står maskinerne på gulvet, og det er ikke nødvendig for ham at løfte armen højere, end han kan. Han spiser stort set dagligt smertestillende medicin og det er desværre kun gået ned ad bakke siden januar 2013. Han regner dog med at kunne fortsætte hos D.

Parternes synspunkter

A har anført følgende i påstandsdokument af 18. februar 2015:

"at sagsøgerens krav ikke er forældet,

at sagsøgeren ikke den 27. november 2009 blev bekendt med, at der i forbindelse med behandlingen var sket en skade - men først langt senere fik kendskab hertil nemlig først den 8. maj 2013, hvilket også fremgår af det journalmateriale, der er udarbejdet på B.

at sagsøgeren først i 2013 af overlæge E bliver gjort opmærksom på, at der er tale om en patientforsikringssag,

at sagsøgte som følge af ovennævnte skal ændre sin afgørelse, således at sagsøgerens krav ikke er forældet."

Ankenævnet for Patienterstatningen har anført følgende i påstandsdokument af 18. februar 2015:

"1. SAGENS GENSTAND OG RETLIGE RAMME

Denne sag angår en prøvelse af Patientskadeankenævnets (nu Ankenævnet for Patienterstatningen) afgørelse af 8. maj 2014, hvori ankenævnet tiltrådte, at sagsøgerens evt. krav ifølge klage- og erstatningsloven var forældet.

Sagsøgte har kun taget stilling til spørgsmålet om forældelse, og rettens prøvelse af nævnets afgørelse er følgelig begrænset hertil.

Det fremgår af klage- og erstatningslovens § 59, stk. 1, at erstatningskrav skal være anmeldt til Patientforsikringsforeningen senest tre år efter, at den erstatningsberettigede har fået eller burde have fået kendskab til skaden.

Efter lovens ordlyd er det således den erstatningsberettigedes kendskab til eksistensen af en skade, der er afgørende for, hvornår fristen på tre år regnes fra.

Det er uden relevans for kendskabstidspunktet efter lovens § 59, stk. 1, om skaden er varig eller endeligt klarlagt, idet skadesbegrebet i klage- og erstatningsloven omfatter både helbredelige skader og skader med varige følger.

2. ET EVT. KRAV ER FORÆLDET

Til støtte for den principale påstand gøres det gældende, at sagsøgerens evt. krav efter klage- og erstatningsloven er forældet, jf. klage- og erstatningslovens § 59, stk. 1.

Sagsøgeren blev undersøgt på B den 8. maj 2009 uden, at sagsøgerens seneskade blev opdaget. En MR-scanning 25. oktober 2009 viste imidlertid total overrivning af senerne i sagsøgers høje skulder, hvilket sagsøger den 27. november 2009 blev opereret for.

Sagsøgeren fik eller burde således senest den 27. november 2009 have fået

kendskab til, at han i forbindelse med behandlingen den 8. maj 2009 eventuelt var blevet påført en patientskade.

Det støttes af det forhold, at sagsøgerens højre skulder ikke var udsat for andre ulykker i perioden mellem undersøgelsen på ^B den 8. maj 2009 og undersøgelserne i oktober 2009, der ledte frem til operationen den 27. november 2009. Sagsøgeren må derfor have været vidende om, at sene skaden kunne føres tilbage til den motocrossulykke, der lå til grund for undersøgelsen i maj 2009, ligesom sagsøgeren var vidende om, at denne seneskade ikke var blevet behandlet ved undersøgelsen i maj 2009.

Hertil kommer, at sagsøgeren i sin anmeldelse til Patientforsikringen (bilag A) oplyste, at han i november 2009 var klar over, at der var tale om en skade.

Da der i klage- og erstatningslovens § 59, stk. 1, ikke indgår krav om, at en skade omfattet af loven skal være endeligt klarlagt, skal anmeldelsesfristen på tre år regnes fra den 27. november 2009. Anmeldelsen skulle derfor, for at have været rettidig, have været indgivet til Patientforsikringen (nu Patienterstatningen) senest den 27. november 2012.

Sagsøgeren indgav imidlertid først anmeldelse til Patientforsikringen den 26. maj 2013 (bilag A), hvorfor kravet er forældet, jf. klage- og erstatningslovens § 59, stk. 1.

Sagsøgte skal derfor frifindes.

Til støtte for den subsidiære påstand gøres det gældende, at såfremt retten finder, at sagsøgerens kraver anmeldt rettidigt, må sagen hjemvises til Ankenævnet for Patienterstatningen til materiel behandling, idet sagsøgte ikke i den indbragte afgørelse har forholdt sig til, om der foreligger en patientskade omfattet af loven."

Parterne har i det væsentligste procederet i overensstemmelse hermed.

Rettens begrundelse og afgørelse

Et erstatningskrav som følge af en patientskade skal ifølge klage- og erstatningslovens § 59, stk. 1, anmeldes til Patientforsikringsforeningen senest 3 år efter, at en erstatningsberettiget har fået eller burde have fået kendskab til skaden.

Det blev ved scanningen den 25. oktober 2009 konstateret, at en sene i ^A højre skulder var overrevet, og da skulderen ikke havde været udsat for ulykker siden motocrossulykken den 8. maj 2009, hvor ^A blev bragt til skadestuen på ^B, fik ^A ved scanningen eller senest ved den efterfølgende operation den 27. novem-

ber 2009 fornødent kendskab til, at der var en mulig sammenhæng mellem den manglende behandling på **B** af den overrevne sene og den varige efterfølgende skade i højre skulder. Den 3-årige forældelsesfrist må derfor løbe fra oktober/november 2009, og kravet var derfor forældet, da **A** den 26. maj 2013 indgav anmeldelsen til Patientforsikringsforeningen. Som følge heraf var Patientskadeankenævnets (nu Ankenævnet for Patienterstatningen) afgørelse af 8. maj 2014, hvori man tiltrådte Patientforsikringens afgørelse af 14. august 2013, korrekt, og nævnets frifindelsespåstand tages derfor til følge.

Sagsomkostningerne, der udgør udgifterne til advokatbistand, fastsættes under hensyn til sagens karakter, omfang og betydning til 18.750 kr. inkl. moms.

Thi kendes for ret:

Ankenævnet for Patienterstatningen frifindes.

A skal inden 14 dage betale 18.750 kr. i erstatning til Ankenævnet for Patienterstatningen. Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Henriette Frölich
dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Sønderborg, den 1. april 2015.

Tove Enemark, kontorfuldmægtig